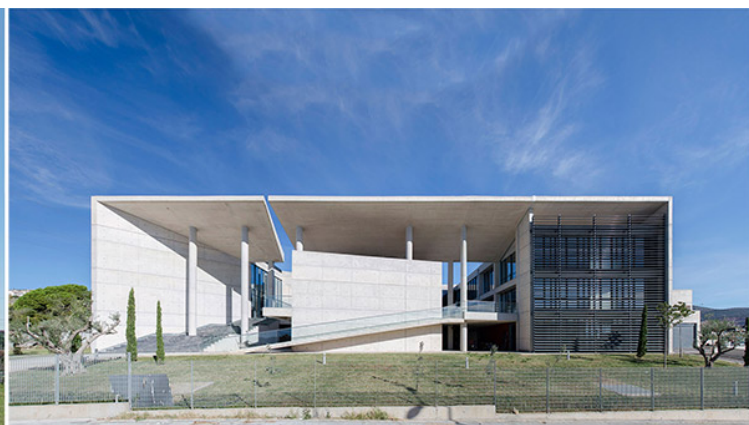

Η δημοσιοποίηση του εφαρμοσμένου αρχιτεκτονικού έργου στο διαδίκτυο

Τάσος Μπίρης - 16/07/2018

-Αφορμή για προώθηση της προσωπικής προβολής των δημιουργών του; -Για την στιγμιαία εκτόνωση (με ένα καθημερινό σπαστικό “click”) της απαθούς ανέμελης περιέργειας ενός σιωπηλού, χωρίς πρόσωπο, «κουνού»; -Ή για γόνιμο διάλογο σκεπτόμενων ενεργών ανθρώπων;

Οι σκέψεις του τίτλου με οδήγησαν να γράψω αυτές τις γραμμές για το συγκεκριμένο έργο¹ της αρχιτεκτονικής ομάδας Τριανταφύλλου που παρουσίασε προσφάτως το Archetype (βλ. σχετική ανάρτηση [ΕΛΩ](#)).

Ένα έργο που -παρότι δεν οδήγησε μέχρι στιγμής σε οιαδήποτε καταγεγραμμένη αντίδραση από το κοινό που παρακολουθεί τις αναρτήσεις του νέου ιστότοπου- πιστεύω ότι αποτελεί μια απρόσμενη τομή που αμφισβητεί την καθιερωμένη εντόπια αρχιτεκτονική των δημοσίων κτιρίων. Και επιπλέον κατάφερε να υλοποιηθεί στην ελληνική περιφέρεια, προκειμένου να εξυπηρετήσει πραγματικούς ανθρώπους και πραγματικές συλλογικές ανάγκες της καθημερινής ζωής τους. Ανάγκες για τις οποίες η Πολιτεία (αλλά και η σύγχρονη έντεχνη αρχιτεκτονική) φαίνεται όλο και περισσότερο να αδιαφορεί.

Λες και δεν ήταν (και είναι διαρκώς) αυτές οι πρωτογενείς - πρακτικές συλλογικές ανάγκες της επιβίωσης μέσω της αρχιτεκτονικής, ο αρχικός γεννήτορας των υψηλών πνευματικών - μεταφυσικών αναγκών του ανθρώπου όπου γης. Με πρώτη και κύρια εκείνη της ερμηνείας και αιτιολόγησης της ύπαρξης, αλλά -προσέξτε- και της ανυπαρξίας του στον Κόσμο, κάθε φορά που αυτή νομοτελειακά επέρχεται για όλους.

Ταυτοχρόνως και αδύρρητη αρχέτυπη ανάγκη για δημιουργία, ως σθεναρή αντίσταση σε αυτήν την τρομερή προοπτική του χαμού.

Έτσι γεννιέται (ταυτοχρόνως) και η Τέχνη σε όλες τις εκφάνσεις της, μεταξύ αυτών και η αρχιτεκτονική. Την οποία όμως, κυρίως οι διάσημοι σημερινοί αρχιτέκτονες και σχολιαστές φαίνεται πια να θεωρούν αποκλειστικά ως Υψηλή Τέχνη για Ολίγους. Και πέραν αυτού τίποτε άλλο!

Έχει νομίζω, ειδική σημασία ότι η έμπρακτη αμφισβήτηση αυτού του μονοδιάστατου εγκλωβιστικού στερεότυπου δεν μας έρχεται από την Αθηναϊκή Μητρόπολη, αλλά από την μακρινή Λαμία. Γιατί εκεί η ΔΕΥΑ (δηλαδή η Δημόσια Υπηρεσία που καλύπτει την ανάγκη «ύδρευσης και αποχέτευσης») ευτυχεί σήμερα να λειτουργεί σε μια εξαιρετική αιθριακή χωρική διάταξη, που είναι και μια εμπνευσμένη σύνθεση. Όπου η χρήση από τους δημιουργούς της μιας επίσης εξαιρετικής σύγχρονης αρχιτεκτονικής αισθητικής και τεχνολογικής γλώσσας, έχει πράγματι αναγάγει το «αναγκαίο» σε «Τέχνη».

Αυτά τα λίγα λόγια ως ευχαριστία προς τους καλούς συναδέλφους για ότι μας μεταδίδει το συγκεκριμένο έργο τους.

Όσο για την αδηφάγο «Σιωπή του Κοινού» (και όχι μόνο);

Σε αναφορά με αυτό το ερώτημα ολοκληρώνω τις σκέψεις μου παραθέτοντας (σκοπίμως στην αγγλική διατύπωση τους) μερικούς στίχους ενός -όχι παλιού- μουσικού κομματιού, που ειδικά σήμερα ίσως «σπάει κόκαλα» εξ' αιτίας της αλήθειας του. Πρόκειται για το «The sound of Silence»².

*«.....I turned my collar to the cold and damp
When my eyes were stabbed by the flash of a neon light
That split the night
And touched the sound of silence
And in the naked light I saw
Ten thousand people, maybe more
People talking without speaking*

*People hearing without listening
People writing songs that voices never share
And no one dared
Disturb the sound of silence
Fools, said I, you do not know
Silence like a cancer grows.....»*

Τάσος Μπίρης
7-07-2018

ΥΓ. Πάντως έχει σημασία οτι το Archetype επέλεξε το ίδιο να ζητήσει από τους αρχιτέκτονες να δημοσιεύσουν το συγκεκριμένο έργο τους, θέλοντας ίσως με αυτήν την πρωτοβουλία του κάτι να μας πει. Και ας σιωπούμε εμείς....

Παραπομπές

¹ Κτίριο Γραφείων Δ.Ε.Υ.Α. Λαμίας (2016)

Αρχιτεκτονική μελέτη : VTri Architects / Βασίλης Τριανταφύλλου, αρχιτέκτων Συνεργάτες: Ιφιγένεια Τριανταφύλλου, αρχιτέκτων, Δημήτρης Τριανταφύλλου, αρχιτέκτων

² Αναφέρομαι εδώ περισσότερο, όχι στην εκτέλεση του κομματιού ως εύηχη «μπαλάντα» από τους Simon & Garfunkel, αλλά σε εκείνη την λιγότερο γνωστή (πιο δραματική έως και «μαύρη») metal ερμηνεία της από τους Disturbed και τον τραγουδιστή τους David Draiman. Ερμηνεία που -νομίζω- θυμίζει σε ορισμένα γυρίσματα της, Σαββόπουλο στα καλύτερα του.